

dat al te harde schaterlachen van haar, dat zoo onverwacht kon uitbarsten — een geluid zonder innigheid, vreemd opzettelijk, meer storend dan meêslepend, en dat weer even abrupt, als na een plotselinge bezinning, placht te verstommen. Vroeg hij haar iets daarover, dan boog zij verlegen het hoofd, scheen gehinderd en ook eenigszins beschaamd, gaf nooit veel uitleg. „Ik weet het wel, het is leelijk, ik zal het afleeren”

Aan ditzelfde, hem in haar bevreemdende, licht verontrustende, dacht Huib ook — hij wist alweer niet waarom — wanneer Pauline, zooals eenige malen gebeurde, zich niet hield aan een afspraak met hem, zoodat hij vergeefs op haar wachtte. Maar dan bleek het toch telkens een ernstig geval geweest te zijn, dat haar tijd en aandacht in beslag had genomen — een arme zieke of ongelukkige; als Pauline helpen kon vergat zij alle afspraken — en schaamde Huib zich later over zijn, gelukkig meestal onuitgesproken gebleven, gedachten van twijfel of verwijt.

Wat beteekenden ze trouwens, zulke alleenstaande momenten, van lichte teleurstelling, ijdele ontstemming, onrustige verwondering, in zijn overigens zoo volkomen ongestoord geluk! Hij verbood zich er over te denken.

Uit Liesjes antwoord op vaders brief sprak niets dan blijde verrassing, vreugde en hartelijkheid. Niet eens erg verbaasd scheen ze, gelijk Huib toch stellig had verwacht. Ze had het al dadelijk best gezien, met wat voor oogen Pauline naar vader gekeken had. En o, verrukt was ze met haar.... aanstaande stiefmoeder? Nee-nee, met haar lieve vriendin, die nu vadertjes vrouw ging worden. Heerlijk, heerlijk, hem nu niet langer alleen te weten, en onverzorgd — hij wist het niet, hoeveel verdriet haar dat gegeven had: zijn eenzaam achterblijven. 't Liefst zou zij gauw-gauw eens overkomen, zij verlangde er geducht naar.... Maar ja, dat ging nu eenmaal niet, het was zoo'n verre en dure reis, en Leo.... Leo kon haar geen dag meer missen; nadrukkelijk had hij het haar gezegd. Maar o, als vader en Pauline — wat zou dat verrukkelijk zijn, als zij eens samen bij haar kwamen! Sinds haar trouwen was vadertje zelf toch ook nog heelemaal niet eens komen kijken, hun eigen huis, haar gezellige gedoetje. Het was wel waar, wat Leo altijd zei, ze moesten het nu in elkander vinden, maar toch.... zóó verlangen kon ze!

Gansch andere tonen gaf het antwoord van Paulines ouders te hooren. De moeder schreef. Van gelukwenschen scheen in 't geheel geen sprake te kunnen zijn. Vader en zij, ze waren verbaasd, verschrikt, verontrust. Hoe kon nu een meisje van vier-en-twintig zóó houden van een bijna vijftigjarigen man, dat ze zijn vrouw wilde worden, wou deelen zijn aller-intiemste leven? En hoe kon zoo iets ooit goed gaan? Het leeftijdsverschil was immers véél te groot. Denk eens aan: als „die meneer Hoog-